

ligt maa se at blive af med. Det Forhold, som dette Forslag sigter til at raade Bod paa, nemlig det, at Fæsterne og Lejemændene absolut skulle finde sig i, at Godsejernes Vildtbestand opæder og ødelægger en stor Del af deres Markers Afgrøde, uden at de have nogen som helst lovlig Ret til Krav paa Erstatning; er en Levning fra den gamle Adelsvældes Tid. Derfor have mine Medforslagsstillere og jeg det Haab, at det høje Ting og den højtærede Landbrugsminister ville tage godt og velvilligt mod dette vort Forslag, saa at den, der ikke undser sig ved at tilegne sig Jagtretten paa den Jord, hvis Afgrøde tilhører en anden Mand, i hvert Fald bliver tilpligtet at erstatte, hvad han herved skader sin Næste. Jeg siger med Villie: ikke undser sig ved at tilegne sig Jagtretten, thi han har vel Ret til at tilegne sig den ifølge de bestaaende Løve, men jeg synes, at der maatte findes hos ham en vis Undseelse ved at tiltage sig denne Ret i Marker, som han ikke selv dyrker, men hvis Afgrøde tilhører andre.

Jeg ved godt, at der blandt Medlemmerne i denne Sal er ikke saa faa, ja kanske mange, som ikke let ville have Forstaaelsen af, hvad jeg her siger, fordi de ikke kende det af personlig Erfaring af den Grund, at de ere saa lykkelige at bo i en Egn, hvor Fæsteforhold ikke findes. Til dem vil jeg sige: Husk paa, at det dog ikke er for ens egen Egn alene, at man sidder som Lovgiver, men at man ogsaa har en Forpligtelse til at se ud over Landet og lægge Mærke til, hvorledes Forholdet er andre Steder. Men jeg ved ogsaa, at der er mange Medlemmer her, der kende disse Forhold lige saa godt som jeg, særlig de ærede Rigsdagsmænd fra Øerne, disse Forhold, siger jeg, som ere blevne dobbelt, ja tidobbelt værre nu i de senere Aar, siden Godsejerne fandt paa det Middel til Fremme af deres egoistiske Jagtinteresser at sætte disse Vildthejn op mellem Fæsterne og Selvejendomsændene for saaledes at hindre Vildtet i at flygte bort fra deres eget Jagtrevier og ind paa Selvejernes Jagtdistrikter. Siden man har begyndt at bygge disse Hegn, som ikke blot jeg, men ogsaa det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Ole Olsen) ved Finanslovens 1ste Behandling omtalte, ere Tilstandene blevne tidobbelt forværrede, og den Ødelæggelse, Vildtet gør, er værre, end hvis Vildtet har sit fri Løb paa Guds grønne Jord, som det selv vil.

Jeg skal altsaa med disse faa Ord

anbefale dette vort lille Lovforslag til det høje Tings og den højtærede Landbrugsministers Velvillie. Kanske, der kan være et og andet, som kan tilføjes eller rettes, idet naturligvis Lovforslaget langt fra er fuldkomment; men det kunde jo være, at hvad der er at rette, og hvad ærede Medlemmer eller Ministeren kunde have at anke over, kan ændres ved Samarbejde i et Udvalg.

Landbrugsministeren (*Ole Hansen*):

Det hænder jo ret ofte, at der fra visse Egne omkring i Landet lyder Klager over den Skade, som Vildtet tilføjer Afgrøderne paa Marken. Disse Klager komme selvfølgelig fra Egne, hvor der er Fæstegods; thi det er de Gaardmænd og Husmænd, der sidde som Fæstere og Lejere, der føle Ulemperne derved, og jeg tror, at i de allerfeste Tilfælde ere disse Klager berettigede. Der kan vistnok ogsaa fremkomme uberettigede Klager, men i de allerfeste Tilfælde tror jeg, at Klagerne ere berettigede, og jeg skal derfor gerne medvirke til, om det skulde være muligt at faa Jagtloven ændret saaledes, at der kunde raades lidt Bod paa de Ulemper, der ere til Stede. Men jeg vil dog straks sige, at det er et meget vanskeligt Omraade at lovgive paa, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den Vej, som Forslagsstillerne her mene at kunne komme frem ad, ikke vil vise sig at være farbar; thi den Fordel, som Forslagsstillerne mene ved dette Lovforslag at skulle kunne yde Fæstere, Forpagtere og Lejere, vil let ved de Bestemmelser, som Forslaget indeholder, kunne komme til at virke som en meget stor Ulempe for alle andre Beboere omkring i Landet. De gribe nemlig meget stærkt ind i de fri Kontraktforhold, og jeg tror, at det, hvis dette Forslag blev vedtaget, vilde føles som en ret stor Ubehagelighed for store Dele af Befolkningen. Forslaget vil i mange Tilfælde, synes mig, kunne hindre, at Jordbrugerne leje deres Jagt ud til andre, idet en Mængde af dem, som ynde Jagten, og som leje Jagten hos Jordbrugerne, ikke tør paatage sig et saadant Lejemaal, hvis de skulle erstatte den Skade, som Vildtet foraarsager paa Afgrøderne. Jeg tror derfor, at dette Forslag griber for stærkt ind i de fri Kontraktforhold, som der nu en Gang er omkring mange Steder her i Landet.

Dertil kommer, at det vistnok ogsaa kan være forbundet med nogen Vanskelighed at bestemme, hvad der er Vildtskade. Det er jo da klart nok, at naar Synsmæn-